

РЕШЕНИЕ

№ 710

гр. Пловдив, 04.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на единадесети февруари през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Светослав Н. Узунов

при участието на секретаря Марина П. Малинова
като разгледа докладваното от Светослав Н. Узунов Административно
наказателно дело № 20215330207508 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „Ей Ди Би Джи Спортс Ритейлър“ ООД, ЕИК
*** против Наказателно постановление № 606504-F610226/15.10.2021г.,
издадено от Заместник директор на ТД на НАП- Пловдив, с което на „Ей Ди
Би Джи Спортс Ритейлър“ ООД, ЕИК *** е наложена имуществена санкция в
размер на 3742,13 лева.

С жалбата и в хода на процеса се навеждат конкретни съображения за
незаконосъобразност на НП и се моли за неговата отмяна. Претендират се
разноски.

Въззиваемата страна взема становище за неоснователност на жалбата.
Претендира разноски.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално
легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред,
поради, което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по
същество.

Съдът като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди
доводите изложени от страните и служебно провери правилността на
атакуваното постановление, намери, че са налице основания за неговото
потвърждаване по следните съображения:

„Ей Ди Би Джи Спортс Ритейлър“ ООД било получател по фактура
№ *****/17.11.2020г. Фактурата била с данъчна основа от 147 052,81 лв.
и ДДС 29 410,56 лв., с предмет – продажба на стоки и активи по договор за
трансфер и същата била с издател „Аидас България“ ЕАД, ЕИК ***. По

фактурата дружеството-жалбоподател ползвало право на данъчен кредит през ноември 2020г. на основание чл. 72, ал. 1 от ЗДДС.

От дадените обяснения от представителя на дружеството в хода на проверката се изяснява, че на 22.12.2020г. било издадено кредитно известие № 5230086819, което било получено от жалбоподателя на същата дата 20.12.2020г. автоматично от софтуера на „Аидас България“. Кредитното известие било с данъчна основа „минус“ 18710,67лв. и ДДС „минус“ 3742,13лв.

Кредитното известие не било включено в справката-декларация и дневниците за покупки по ЗДДС за данъчен период 01.12.-31.12.2020г., които следвало да бъдат подадени в периода от 01.01.2021г.-14.01.2021г., като към 15.01.2021г. срокът за подаването се явил изтекъл. За м. 12.2020г. е деклариран резултат ДДС за възстановяване в размер на 0,32лв. Неотразяването на ДДС в размер на -3742,13 лв. е довел до определяне на данъка в по-малък размер, тъй като ако кредитното известие било отразено в данъчния период 01.12.2020г.-31.12.2021г., резултатът в справката-декларация щеше да е 3741,82 лв. ДДС за внасяне, т.е. 3742,13 лв. повече.

Като причина било посочено в обясненията, че през м.01.2021г. дружеството било в процедура по възстановяване на ДДС, но поради влошената епидемиологична обстановка и липсата на оборот поради затварянето на магазините, от дружеството било взето решение да не бъде кандидатствано за възстановяване на ДДС, а да бъде използвано правото в друг месец, когато магазините ще са работещи. Кредитното известие било отразено в дневника за покупки и в справката-декларация за м. февруари 2021г., подадена от дружеството с вх. № 5230086819/15.03.2021г.

За така констатираното бил издаден АУАН № F610226/26.04.2021г. в присъствието на упълномощен представител на дружеството – адв. М.. В законния 3-дневен срок било подадено възражение (озаглавено „жалба“) срещу АУАН, което било счетено от административнонаказващия орган за неоснователно и било издадено обжалваното наказателно постановление.

Така описаната фактическа обстановка се възприема от съда като установена по безспорен и категоричен начин от показанията на разпитания в хода на съдебното следствие свидетел М.А. А.-Ж., която разказва подробно за извършената проверка и сторените при същата констатации, както и за начина на съставяне на АУАН. Съдът намира показанията на свидетеля В. за последователни, логични, непротиворечиви и съответстващи на събраната по делото доказателствена съвкупност и намира последните за истинни. От същите показания се установява начинът на констатиране на извършеното нарушение, фактите по същото, както и процедурата по съставяне на акта. Горната фактическа обстановка се установява напълно и от приложените писмени доказателства – заверени копия от справка за ДДС на дружеството, Справка-декларация вх. № 16004513565/11.12.2020г., Дневник за покупки за м. ноември 2020г., Справка-декларация вх. № 16004546278/13.01.2021г., Дневник за покупки за м. декември 2020г., Справка-декларация вх. № 16004615801/15.03.2021г., Дневник за покупки за м. февруари 2020г.,

Кредитно известие № 5230086819/22.12.2020г., Фактура № *****/17.11.2020г., Списък с кредитни известия, Писмени обяснения, Пълномощно за представителство. Следва още да се посочи, че горната фактическа обстановка по същество не е спорна между страните, не се оспорва от жалбоподателя.

При така установеното от фактическа страна, съдът прие от правна страна следното:

Съставеният АУАН и обжалваното НП отговарят на формалните изисквания на ЗАНН, като издадени от компетентни органи, притежаващи нужните правомощия за тези действия, съгласно така представената Заповед № ЗЦУ-1149 от 25.08.2020г. на изпълнителния директор на Национална агенция по приходите. Видно от т. 1.3. зам.-директорите на териториалните дирекции на НАП са компетентни да издават наказателни постановления за нарушения по чл. 182 от ЗДДС, като същевременно издателят на АУАН, доколкото е на длъжност „главен инспектор по приходите“ в НАП при ТД на НАП-Пловдив, се явява компетентен съгласно т. 2.1 от Заповедта и в съответствие с чл. 193, ал. 2 от ЗДДС.

При съставянето на АУАН и при издаването на НП не са налице съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до опорочаване на административно - наказателното производство по налагане на санкция на жалбоподателя. Спазени са сроковете по чл. 34 от ЗАНН. АУАН е издаден при спазване на императивните изисквания на чл.42 и чл.43 от ЗАНН и не създава неяснота относно нарушението, която да ограничава право на защита на жалбоподателя и да ограничава правото му по чл.44 от ЗАНН в тридневен срок от съставяне на акта да направи и писмени възражения по него, каквото е и било направено от него. Атакуваното НП съдържа реквизитите по чл.57 от ЗАНН и в него липсват съществени пороци, водещи до накърняване правото на защита на жалбоподателя. По отношение на възражението, че липсват реквизитите по ЗАНН, индивидуализиращи чуждестранни лица, следва да се посочи, че изискването за посочване на имената, точния адрес, дата на раждане, а ако има информация за това - и място на раждане, по паспорт или заместващ го документ за пътуване с посочване на номер, дата на издаване и издател на документа е приложимо в случаите, когато нарушителят се явява чуждестранно лице, какъвто не е настоящият. В случая нарушителят се явява юридическо лице и именно на него е наложена санкцията, а не на неговия управител. В тази връзка следва да се посочи, че са описани надлежно реквизитите, необходими за индивидуализацията му – фирма, ЕИК, седалище и адрес на управление, управител.

Не се явява съществено нарушение и липсата на посочване на точните адреси и дати на раждане на свидетелите по акта. Действително разпоредбата на чл.42 т.7 от ЗАНН към датата на съставяне на АУАН (в сегашната редакция на чл. 42, ал. 1, т. 7 от ЗАНН) регламентира посочване на адрес и ЕГН на свидетелите по АУАН и липсата на тези реквизити съставлява нарушение на посочената правна норма. Съдът обаче намира, че това

нарушение не е и не може да бъде съществено, тъй като с него не се накърнява правото на защита на наказаното лице по никакъв начин, нито се препятства съдебният контрол върху законосъобразността на НП. Изискването за вписване на адрес и ЕГН на свидетелите в АУАН има за цел индивидуализирането им и осигуряване на тяхното присъствие при евентуално призоваване с оглед оспорване и необходимост от установяване на фактите, за които са вписани. Адресът и ЕГН на свидетеля, сами по себе си нямат никакво отношение към обстоятелствата, при които е констатирано нарушението и е съставен актът, те не са съществен елемент от съдържанието му, и тяхната липса, макар и да съставлява чисто формално нарушение, не е порок от категорията на съществените, налагащи отмяна на НП.

Съобрази се и възражението на процесуалния представител на жалбоподателя, че не е бил надлежно упълномощен да извършва представителство в производството по издаване и връчване на АУАН и НП, като същото се счита за неоснователно. Видно от представеното пред органите на НАП пълномощно, което е приложено към административнонаказателната преписка, лицето има право да представлява дружеството пред ТД на НАП-Пловдив, като липсва клауза посоченото представителство да е ограничено по някакъв начин. Нещо повече, по-нататък е посочено, че може да подписва, представя и получава всички видове документи – удостоверения, заявления, разрешителни, разпореждания, ревизионни актове, актове за регистрация/дeregистрация по ЗДДС и други. Видно е, че изброяването не е изчерпателно, като това е изрично описано и в пълномощното, където е казано, че това са примерно изброени правни и фактически действия, изброяването на които не ограничава извършването на всички останали възможни, като всички клаузи от пълномощното следва да се тълкуват изцяло и в полза на правата на упълномощеното лице. Същевременно за пълнота следва да се посочи, че в пълномощното липсва упълномощаване на адв. М. да представлява дружеството пред органите на съдебната власт, поради което и в хода на процеса бе изискано и представено пълномощно за представителство в настоящото производство.

На следващо място, в хода на съдебното следствие, при преценка на цялата доказателствена съвкупност, се установяват достатъчно данни за извършено деяние, с което „Ей ди би джи спортс ритейлър“ ООД, е нарушило разпоредбите на ЗДДС, а именно за това, че на 15.01.2021г., в гр.Пловдив, в качеството си на регистрирано по ЗДДС лице, не е отразило в дневника си за покупките за данъчен период м.12.2020г. кредитно известие № 5230086819/22.12.2020г., което довело до определянето на резултат за данъчен период м.12.2020г. в по-малък размер, вместо следващия се резултат при коректно отразяване на кредитното известие, както и че кредитното известие е отразено със закъснение в дневника за покупки и в справка-декларация с вх. № 16004615801/15.03.2021г. за м. 02/2021г.

Изпълнителното деяние се изразява в бездействие, като дължимото действие – отразяването на кредитното известие, не е извършено от жалбоподателя в предвидения в закона срок.

Следва да се посочи, че в АУАН и НП обаче е дадена непрецизна правна квалификация. Действително чл. 124, ал. 5 ЗДДС съдържа задължение за регистрираното лице да отрази получените от него кредитни известия в дневника за покупки за данъчния период, през който са издадени. Това задължение обаче е обвързано със задължението по чл. 78, ал. 2 вр. ал. 3 от ЗДДС за коригиране размера на ползвания данъчен кредит при изменение на данъчната основа или при разваляне на доставката, както и при промяна на вида на доставката чрез отразяването на документа по чл. 115 ЗДДС или на новия документ по чл. 116 ЗДДС, с който е извършена корекцията, в дневника за покупките и в справка-декларацията за съответния данъчен период. Поради това и санкцията по чл. 182, ал. 1 от ЗДДС се налага именно за неотразяване на издадения или получения данъчен документ в отчетните регистри за съответния данъчен период, което води до определяне на данъка в по-малък размер. Поради това и правилната правна квалификация на нарушението е като такова по чл. 78, ал. 2 вр. ал. 3 вр. чл. 124, ал. 5 от ЗДДС. В този смисъл е и най-новата практика на касационната инстанция - Решение № 2288 от 23.11.2021 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 2207/2021 г., Решение № 2263 от 22.11.2021 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 2470/2021 г., Решение № 1900 от 21.10.2021 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 1746/2021 г. и др.

В т. 1 от Тълкувателно решение № 8/16.09.2021г. на ВАС, което е задължително за органите на съдебната власт на основание чл. 130, ал. 2 от ЗСВ, се затвърди принципното разбиране, че в производството по реда на раздел пети, глава трета на Закона за административните нарушения и наказания, районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. В случая в АУАН и в НП са описани всички съставомерни факти – издаденото кредитно известие (представляващо документ по чл. 115 от ЗДДС), липсата на декларирането му в срок до 14.01.2021г. и по-късното му деклариране със закъснение в дневника за покупки и в справката-декларация за данъчния период за м. февруари 2021г. Ето защо за преквалифицирането на деянието от такова по чл. 124, ал. 5 от ЗДДС в такова по чл. 78, ал. 2 вр. ал. 3 вр. чл. 124, ал. 5 от ЗДДС, представляващо закон за еднакво наказуемо нарушение, не се налага да се осъществява съществено изменение на обстоятелствената част чрез въвеждането на нови факти, поради което и същото се явява допустимо и следва да бъде извършено от съда на основание т. 1 от Тълкувателното решение. С оглед на това наказателното постановление следва да бъде изменено в горепосочения смисъл на основание чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН.

Правилно и съответстващо на доказателствата по делото е и че дружеството е декларирано за м. 12.2020г. ДДС за възстановяване в размер на 0,32 лв. за този месец. Поради тази причина правилно е било констатирано, че при отразяването на кредитното известие, дружеството е щяло да дължи за този месец декември ДДС в размер на 3741,81 лв. (разликата между дължимия данък от 3742,13 лв. и деклариания размер за възстановяване от 0,32лв.).

Напълно ирелевантно е възражението, че дружеството е било на възстановяване за м. ноември 2020г. Посоченото касае предходен период, а отделно от това същото по никакъв начин не влияе на съставомерността на деянието по чл. 124, ал. 5 от ЗДДС. Нещо повече – неправилното деклариране е довело до пречка за административнонаказващия орган да извърши прихващане или приспадане при условията на чл. 92, ал. 1 от ЗДДС с дължимия за възстановяване данък за м. ноември 2020г., още повече че кредитното известие е отразено в Дневника за продажби и в Справката-декларация за м. 02.21г., или след изминаването на два пълни данъчни периода (за м. 12.20г. и за м. 01.21г.), поради което и жалбоподателят е поставил органът в невъзможност да се извърши приспадане по чл. 92, ал. 1, т. 2 от ЗДДС.

В случая, видно и от обясненията на процесуалния представител на жалбоподателя, причина за неотразяването била липсата на оборот поради затварянето на магазините, като било взето решение да не се кандидатства за възстановяване на ДДС, тъй като дружеството имало желание да се използва правото в друг месец. Посочените обстоятелства обаче няма как да се приемат за уважителна причина, доколкото **не съставляват обективна пречка** кредитното известие да се отрази в конкретния данъчен период. Дори напротив – посоченото възражение предпоставя извършването на грешно и несъответстващо на закона деклариране, поради неправилното възприятие, че законовите правила за декларирането могат да се игнорират, като същите да зависят само от преценката на дружеството кога да декларира съответните кредитни известия, което се явява аргумент *contra legem*. Неоснователни се явяват и възраженията в жалбата, че дружеството се явява официален представител на фирма „Адидас“ за България и че през м. декември 2020г. търговските обекти, поради пандемията са били затворени. Посоченото обстоятелство по никакъв начин не е пречатвало дружеството да организира работата си така че да осъществи счетоводното си отчитане в съответствие със закона. Същевременно без значение дали се касае за международна компания, или за малък магазин, законът е еднакъв за всички и следва да се прилага еднакво за всички.

Съдът обсъди и въпросът за приложението на чл.28 от ЗАНН, като счете, че същият е неприложим в настоящия случай. Конкретното установено нарушение, както и обстоятелствата по същото, разкриват типичната, а не по-ниска степен на обществена опасност на деянието. Не може да бъде такова обстоятелство сам по себе си фактът, че нарушението е за първи път. В случая липсва най-характерният белег на маловажния случай, а именно – доброволно отстраняване на нарушението, по собствена инициатива на нарушителя, в кратък срок след допускането му. Нарушението е било отстранено 2 месеца след допускането му. Нещо повече – законодателят дори е предвидил привилегирован състав по чл. 182, ал. 2 от ЗДДС за случаите, при които нарушението бива отстранено в кратък срок - на следващия месец, което от своя страна също е аргумент за високата обществена опасност при забавянето в отразяването. Следва да се отбележи, че съгласно трайната съдебна практика, отговорността на ЮЛ е обективна, безвиновна. Това означава, че за

да се ангажира тяхната отговорност, не е необходимо да се констатира вина от страна на ръководството на предприятието или на някой от служителите. От значение за налагане на имуществена санкция е само обстоятелството, че законът е възложил на определено юридическо лице дадено задължение и то обективно не е изпълнено, с което е създадено едно обективно съществуващо противоправно състояние. Същевременно няма как да не се отбележи и че недекларираният размер на данък не се явява незначително нисък, което също е аргумент за неприложението на чл. 28 от ЗАНН в настоящия случай.

При разглеждане въпроса за съответствието на наложеното наказание с тежестта на нарушението и личността на нарушителя следва да се има предвид и че съгласно разпоредбата на чл.182, ал.1 от ЗДДС – регистрирано лице, което не издаде данъчен документ или не отрази издадения или получения данъчен документ в отчетните регистри за съответния данъчен период, което води до определяне на данъка в по-малък размер, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер на определения в по-малък размер данък, но не по-малко от 1000 лева. В случая - размерът на определения в по-малък размер данък за данъчния период м.12.2020г. е 3742,13 лв., поради което санкционната разпоредба е приложена в съответствие със закона, липсва възможност за индивидуализация на наказанието в друг размер, освен посочения, поради което следва и извод, че административното наказание е приложено правилно и законосъобразно.

В случая няма как да бъде приложена и санкционната разпоредба на чл.182, ал.2 от ЗДДС. Последната разпоредба визира случай, в който регистрираното лице е издало или отразило данъчния документ в периода, следващ данъчния период, в който документът е следвало да бъде издаден или отразен. Не се установява да е направена корекция на ползван данъчен кредит през отчетния срок за данъчен период м.01.2021г., който именно се явява данъчния период, следващ данъчния период, в който документът е следвало да бъде издаден или отразен. Корекцията е извършена за данъчния период м. 02.2021г., което изключва възможността да бъде приложена привилегията по чл. 182, ал. 2 от ЗДДС.

Въз основа на горното, съдът стигна до извода, че обжалваното наказателно постановление следва да бъде изменено чрез прилагане на закон за еднакво наказуемо административно нарушение без съществено изменение на обстоятелствената част, като се преквалифицира извършеното деяние от такова по чл. 124, ал. 5 от ЗДДС в такова по чл. 78, ал. 2 вр. ал. 3 вр. чл. 124, ал. 5 от ЗДДС, като постановлението се потвърди в останалата му част.

По разноските:

С оглед на крайния изход на спора, разноски се дължат от жалбоподателя на въззиваемата страна. На основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН вр. чл. 37, ал. 1 ЗПП, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, съдът определи да бъде присъдено възнаграждение в размер на 80 лв. за осъществената защита от юрисконсулт, като съобрази фактическата и правна сложност на делото и вида и количеството на извършената дейност.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 606504-F610226/15.10.2021г., издадено от Заместник директор на ТД на НАП- Пловдив, с което на „Ей Ди Би Джи Спортс Ритейлър“ ООД, ЕИК *** е наложена имуществена санкция в размер на 3742,13 лева, като **ПРЕКВАЛИФИЦИРА** извършеното деяние **ОТ** нарушение по чл. 124, ал. 5 от ЗДДС в нарушение **ПО** чл. 78, ал. 2 вр. ал. 3 вр. чл. 124, ал. 5 от ЗДДС, като **ПОТВЪРЖДАВА** наказателното постановление в останалата му част.

ОСЪЖДА „Ей Ди Би Джи Спортс Ритейлър“ ООД, ЕИК *** да заплати на ТД на НАП-Пловдив на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН вр. чл. 37, ал. 1 ЗПП, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ разноските в настоящото производство в размер на **80 лв.** за защита от юрисконсулт.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____